

skalde trænge igjennem, at Monarchiet skulde have et aarligt fast Tilskud af 75,000 Rd. fra Colonien, og dersom Forholdene i denne skulde blive forstyrrede ved den betydelige aarlige Byrde, som det blev nødvendigt at paalægge samme, saa vilde det ikke være særligt Kongeriget, men hele Monarchiet, der vilde komme til at lide herunder paa anden Haand ved formindskede Soldintrader o. s. v.

Hvad nu den opstillede Fordring og de forskjellige i Bilagene A D opstillede Beregninger over de særlige og fælles Indtægter og Udgifter angaaer, da maa Udvalget bemærke, at det i sit Forslag er gaaet ud fra den Forudsætning, at Vestindiens finantistelle Stilling væsentlig skulde forblive uforandret. Det beregnede Overskud for Vestindiens indre Anliggender er fastholdt, fordi man antog, at det rigelig vilde medgaae til Reformer i Colonien. Ligesom man imidlertid ikke vilde have noget at erindre imod, at det blev udtryffeligt lovbekræftet, at det eventuelle Overskud ene skulde komme Vestindien til Gode, saaledes vilde man heller ikke have nogen Betænkelse ved, om det fastsattes, at Overskudet skulde indflyde i Monarchiets Finantistkasse, eller at et til samme svarende fast Beløb (16000 Rd.) skulde aarlig udredes. Man nærer nemlig i saa Fald den Overbeviisning, at der fra Monarchiets Side et vilde være noget at erindre mod en Forandring i denne Bestemmelse, dersom det skulde vise sig, at Orningen af Vestindiens indre Anliggender krævede forøgede Udgifter, der ikke med Billighed kunde paalægges selve Colonien. Dersom man derimod ved Ordningen af Forholdet mellem Rigsraad og Rigsdag med Hensyn til Vestindien gaaer ud fra, at der tillige skal finde en Art Opgjørelse Sted mellem Moberlandet og Colonien, der forandrer den finantistelle Stilling mellem samme, da kan Udvalget ingenlunde anerkjende Rigtigheden af den opstillede Beregning over særlige og fælles Indtægter og Udgifter.

Hvad Udsørfelstolden angaaer, kan Udvalget ingenlunde anerkjende, at den i sin Heelhed bør betragtes som en en Fællesindtægt, da den for en Deel maa betragtes som en Afgift, der er lagt paa de vestindiske Jordeiendomme. I Forord. af 1ste October 1802, angaaende en Afgift af faste Eiendomme og sammes Production m. v. paa de danske vestindiske Der, § 2, hedder det nemlig: „Afgiften paa Jord-Eiendomme fordeles, i Betragtning af den afvekslende Productions Art og Størrelse, mellem Areal og dets aarlige Product saaledes: a) Af hver Acre, som en Plantage indeholder, betales i Grundskat, uden Forskjel til hvad Dyrknings-Art den er udlagt, 32 p v. C. aarlig. b) Af hver Acre, plantet med Sukker eller udlagt til Sukkeravl, betales, foruden ovennævnte 32 p , 64 p v. C. aarlig i Grundafgift. Denne Afgift af Jordeiendommens Areal træder i den nuværende Grundskats Sted, som med 1803-Mars Begyndelse ophører. Afgiften erlægges i samme Terminer, paa samme Maade og efter samme Opmaalinger, efter hvilke Grundskatten hidtil har været erlagt. c) Af Sukker, som fra Derne udføres, erlægges foruden Udsørfelstolden og til Igemed den $\frac{1}{5}$ p v. C. pr. Pd. eller 20 p af hvert 100 Pd. d) Af Rum, som udføres fra Derne, erlægges 2 p v. C. pr. Gallon.“ At denne Afgift for St. Croix's Vedkommende blev ved Pl. af 27 Mai 1825 forenet med en Stemplets-Papir-Afgift, Veierpenge og den egentlige Udsørfelstold til en samlet Afgift, og at Forord. af 6 Juni 1833 angaaende Handel og Skibsart paa St. Croix og Lov af 20de Juni 1850 angaaende samme Gjenstand som en Folge heraf kun handle om Udsørfelstold, godtgjør paa ingen Maade, at der i Udsørfelstolden ei er indbefattet en Afgift, der maa betragtes som særlig vestindisk. Hvad St. Thomas angaaer, er Afgiften bleven uforandret (Str. Colonialraadets Forhandlinger 2den Session. Anhang Side 6 C. § 13).

Ligesaa lidt kan Udvalget anerkjende, at det Forhold, hvorefter Vestindiens Deeltagelse i de saakaldte blandede Udgifter er foreslaaet fastsat, er rigtigt, og det, hvad enten man fordrer,